

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Ad Ferdinandum Furstenbergium. De nocturno bubonis cantu in Albano
secessu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

Seu magis arridet pulcherrima Mergilline,
 Dilecta Syncero domus;
 Seu juga Pausilypi pelago prætenta sereno,
 Quæ cœrulæ Nereides
 Sæpè leves ducunt choreas Tritona sequentes
 Curvâ sonantem buccinâ;
 Seu juvat irati tonitrus audire Vesuvi
 Latèque nigrantes globos,
 Sparfaque per campos ambusti viscera montis
 Candente mersos sulphure.
 Sed tibi scrutandi veniat ne dira cupido,
 Quæ causa venis abdita,
 Pabula inexhaustis tot jam per sæcula flammis
 Tellure ab imâ suggerat.
 Te miseri subeat fatum crudele Secundi
 Undante fumo hîc obruti;
 Namque Deus, rerumque vices, venturaque fata
 Latère mortales jubet.

A D

F E R D I N A N D U M
F U R S T E N B E R G I U M.

De nocturno bubonis cantu in Albano secessu.

QUOD carmen ferale canit sub nocte silenti,
 Tristibus & bubo perstrepit auguriis:
 Ne nos sollicitos teneat, Fernande, futuri.
 Hic timor infantes, & leve vulgus agat.
 Num quæ nec notis Babylon deprendit in astris,
 Nec potis aspicere est provida mens animi;

Sed

Sed sibi seposuit mortalibus in via curis,
Celat & obscurâ nocte premitque Deus,
Semiruto residens volucrum fœdissima tecto
Efferet, attonitis fata canens populis?
Quæ sit an hæc nosti, quibus orta parentibus ales?
Accipe, & in risum verte jocumque metus.
Nympha fuit Stygiis Orphne notissima pratis
(Namque suas Nymphas, prataque Avernus habet)
Furva quidem, torvoque inamabilis ore: sed atrox
Forma decet Stygias, & color ille Deas.
Ergò illi tædâ jungi cupiere jugali
Numina, quæ magni regia Ditis habet:
Elysi cupiere Proci. Sed Numina Ditis
Sprevit, & Elysiis Nympha superba procos.
Sæpè Linus vatumque pater Musæus, & Orpheus
Aggressi duram flectere voce Deam.
Aggressi frustra Linus, & Musæus, & Orpheus
Molliri blandâ nescia corda prece.
Quippe ferox Hecatæ virgo sacraverat annos,
Infernas jaculo figere docta feras.
Fortè Acheron, incauta suæ dum margine ripæ
It gravidam multâ cæde gerens pharetram,
Dirarumque striges dirum genus Harpyiarum
Sternit, agens forti spicula certa manu,
Nempe Acheron securam animi, & nil tale timentem
Observans, cupidis nexibus implicuit.
Amplexu ex illo concepit Nympha, novemque
Mensibus exactis edidit A scalaphum.
Jamque annis puer addiderat duo lustra duobus,
Cum petiit manes acta dolore Ceres:
Et: Mihi reddite, ait, raptam mihi, Tartara, natam,
Unica quæ matris spes, sobolesque suæ est.

Red-

Reddite maternis, Erebi pia numina, votis
 Quæsitum toto pignus in orbe diu.
 Munere terra meo fruges parit. Hæc mihi merces
 Redditur, ut sterilis dicar, & orba parens?
 Reddite: tuque redi. Quis te, Proserpina, casus,
 Vel qui te nobis eripere doli?
 Motus erat Stygius miserandâ voce tyrannus,
 Et Cereris justis annuerat precibus.
 Fata sed ad cælum reditus immota negabant,
 Gustasset Stygios si Jove nata cibos.
 Punica nuper eam carpentem ex arbore poma
 Vidisse Aſcalaphum, nec tacuisse ferunt.
 Interdicta via est: sed testem Diva profanum
 Supplicio culpæ dicitur ulta pari.
 Ter caput invisum devovit carmine diro:
 Corpus Avernali ter madefecit aquâ.
 Illicet Aſcalaphus, contractis carmine membris,
 Vertitur in plumas, furripiturque sibi.
 In rostrum nares, digiti sinuantur in ungues,
 Brachiaque in pennas versa abiire leves.
 Turpe caput multum, multum cava lumina crescunt,
 Vixque potest pigrum tollere corpus humo.
 Ille hic est bubo, quem rerum ignara pavet gens;
 Tu ride mecum, qui sapis, omen avis,
 Westphaliæ flos, deliciæ, Fernande, Quiritum,
 Tempora cui lauro non pereunte virent;
 Et mecum cape plectra manu, junctisque canamus
 Carminibus silvas, silvicolasque Deos.
 Neu Romæ desiderio moveare relicta:
 Quidquid habet magni Roma, dat Alba tibi.
 Hic Pollinus, honos Graiæ Latæque Minervæ;
 Holsteniusque, Indis notus & Hesperius;

Hic Bandinellus, Tyrrenæ gloria Musæ;
 Et Phœbi geminâ Naldius arte valens;
 Et carus Themidi ac Musis Rasponus; & unâ
 Vizzanus, Sophiâ clarus & ingenio:
 Hic decus Italiæ, & Romani Sfortia vindex
 Nominis; ac fidus Nerlius, Arne, tuum;
 Rospiliosus & augusti pars magna Senatus,
 Virtute egregius consilioque Pater:
 Hic & ALEXANDER præses, tutelaque rerum,
 Cui Deus ingenium par dedit impetio:
 Et Patruï divina legens vestigia magni
 Spes, & servatæ Flavius Urbis amor;
 Pro quo debet ALEXANDRO res publica, quantum
 Propter ALEXANDRUM debuit illa Deo.
 Ergò sub hac mecum platano, Fernande, solutus
 Carmina jam Latæ dic socianda lyræ.
 Felix qui curis, & iniquo scœnore liber,
 Exercet bobus rura paterna suis,
 Ordine nunc æquo gaudens disponere vites,
 Nunc oleis sobolem substituisse novam.
 Interdum juvat arboribus decerpere poma:
 Interdum nemoris fingerè falce comam:
 Irriguosque jugo rivos inducere campis,
 Cùm pluviam tellus poscit hiulca Jovem.
 Non illum vigiles curæ, non somnia turbant,
 Pestis & humani pectoris ambitio:
 Nec metuit fraudes, nisi quas caper improbus uvis,
 Aut parat è nimbo grandio inimica satis:
 Limina nec Regum trepidanti poplite calcat,
 Irati metuens damna supercili.
 O mihi si rupes has inter vivere detur!
 Sorderet rubri gaza colorque maris.

O ego

O ego dum possim tam leni vescier aurâ,
 Et liquidos fontes, & nemora alta sequi;
 Si qua mihi à Latiis speratur gloria Musis,
 Occidat, & venti nomen inane ferant.
 Hæc ubi luserimus, nos curis reddat & Urbi
 (Jam fatis arvorum est) præpete currus equo.

A D

F E R D I N A N D U M
 F U R S T E N B E R G I U M

in Albano rusticantem.

EX humeris pendebat ebur, lætusque parabam
 Dicere Sarmaticâ confossum cuspide Gotthum,
 Ossaque per campos immania, signaque templis
 Barbara quæ patriis affigit victor, & ipsum
 Ducentem proavos Casimirum in prælia Divos:
 Sed digiti torpent, & inertia reddere tantum
 Fila negant, nullisque calent præcordia flammis.
 Scilicet Aönides mihi quæ dictare solebant
 Carmen, Alexandrum, teque, ô Fernande, secutæ
 Certatim, strepitu infano fumoque relicto
 Urbis, Aricinos gaudent habitare recessus.
 Lucus ubi facer Hippolyto, quem rursus in auras
 Fabula Pæoniis revocatum credidit herbis.
 His tu Telegoni claras monstrantibus arces,
 Albanumque lacum lustras, qui sæpe sine ullis
 Imbribus exuperans ripas, aut sanguine multo
 Decolor instantes clades, & fata monebat.
 Seu fortis bellator, avoque superbus Achille

Ar.